

Jeg synes, man skal holde fast i det rigtige – i stedet for at fortabe sig i store sammenlignende studier om ligheder og forskelle – som hr. Jørgen Estrup sagde, nemlig at situationerne ikke er ens.

Det har stået i centrum både for hr. Søren Søndergaard og for hr. Holger K. Nielsen, om vi ikke gik ind for sanktioner. Men det står jo faktisk i det forslag til vedtagelse, der er fremsat. Der står, »... at få bragt krigen til ophør, herunder at arbejde for iværksættelse af sanktioner, som EU, Europarådet, OSCE og FN anbefaler.« Det står der jo. Det er jo også en linje, som har været fulgt, at forsøge sammen med andre, ikke alene, men sammen med andre også at bruge sanktionsvåben.

Lad mig da pege på noget, nogle træk i udviklingen, uden at jeg skal gå dybt ned i det. IMF har, som jeg nævnte det i min indledning, stillet sin långivning i bero, argumenteret med, at det var af tekniske grunde, men kendsgerningen er, at IMF har stillet sin långivning i bero. EU har gennemført forskellige tiltag på det økonomiske område, både på det handelspolitiske og i forhold til TACIS-programmet. Fremtiden for TACIS-programmet for år 2000 er usikker, og det er endda sandsynligt, at betydelige dele af dette TACIS-program vil blive anvendt mere direkte netop til humanitære formål. For Danmarks eget vedkommende har vi bilateralt også sat TACIS-programmet på vægeblus. Der er altså tale om, at vi diskuterer sanktioner og internationale sammenhænge, og den diskussion vil fortsætte.

Til hr. Peter Skaarup til sidst: Det er jo da smigrende, at hr. Peter Skaarup foreslår, at Danmark skal være mægler. Skal vi ikke holde os til OSCE-vedtagelserne på topmødet i Istanbul, hvor man vedtog, at OSCE, og det vil sige OSCE's formandskab, indtil den 1. januar var det den norske udenrigsminister og efter den 1. januar den østrigske, skulle tildeles en mæglende rolle. Det er, hvad vi selv har været med til at stemme for, og det tror jeg er den fremgangsmåde, der har de største muligheder for at bære frugt.

Lad mig så sige, bare for at det ikke skal være usagt, at der er jo altså en fantastisk forskel på at optræde som mægler, gøre sig selv til mægler, og så på, at et land som Danmark udnytter sin helt suveræne ret til at anerkende en anden stat. Det er jo ikke noget, vi skal spørge andre om. Det er noget, vi selv gør. Som i til-

fældet med de baltiske lande. Disse situationer er altså helt umulige at sammenligne.

Søren Søndergaard (EL):

Et gennemgående ord i ministerens taler har været Ruslands territoriale integritet. Nu nævner ministeren jo korrekt, at Tjetjenien faktisk fik autonomi. Det er også rigtigt, at det så har ført til en voldsom lovløshed, fordi der ikke kom nogen hjælp til opbygningen, efter at landet var blevet totalt destrueret, bl.a. var Grosnij blevet totalt destrueret, i den sidste krig, Rusland førte mod tjetjenerne.

Men gik den autonomi ikke netop ud på, at russerne skulle ud fra området? Betød den autonomi netop ikke, at russerne ikke længere havde noget mandat at udøve på tjetjensk territorium, at de ikke havde ret til at have tropper der? Er det ikke sådan, at OSCE har hjulpet med at gennemføre og har anerkendt præsidentvalget i Tjetjenien?

Derfor bliver man nødt til at stille spørgsmålet: Hvorfor har vi denne her snak om den russiske føderations territoriale integritet? Er det ikke netop i strid med den fredsaftale, som er indgået?

Den anden ting, jeg ønsker at sige, er, at flere har været inde på, at der måske var nogle, der ville ønske at lave et fjendtligt forhold til Rusland.

Fra Enhedslistens side ønsker vi i hvert fald ikke et fjendtligt forhold til Rusland. Vi ønsker ikke konfrontation. Vi har krævet en ordentlig behandling af det russiske mindretal i de baltiske lande. Vi er gået imod NATO-udvidelsen, som mange russere har opfattet som ren konfrontationspolitik. Vi har kritiseret den hånlige holdning, som NATO indtog over for Ruslands forsøg på at mægle i Kosovakonflikten.

Men vi synes, der er et problem, og det er, at man laver konfrontationer med Rusland på de forkerte spørgsmål, mens man pænt holder kammertonen, når det russiske regime groft krænker sine egne medborgeres menneskerettigheder, og på den baggrund er det måske heller ikke så svært at forstå, at den russiske befolkning har svært ved at anse de vestlige statsledere for at være dens sande venner.

Vi synes, at den debat, der har været om økonomiske sanktioner, har været noget pinlig. Tvetydighederne har jo været klare. Vi har et forslag til vedtagelse, som efter lidt fortolkning bliver udlagt på den måde, at man går ind for økonomiske sanktioner. Det står der ikke, men